

De Dorpskrant VAN

Mei 2025

Dorpse zorgen

Nietsvermoedend loop ik de brug op naar mijn huis als ik onderschept wordt door mijn overbuurman, ook met 'het hondje'. Terwijl de hondjes, beiden klein van stuk maar groot van karakter, hun eigen 'gesprek' voeren start mijn geliefde buurman een heel relaas. Ik moet even schakelen maar zie dan wat hij bedoelt.

"Ik hoop zo dat het goed zal komen", zegt hij, en hij wijst mij een duif aan die zich goed verdept heeft opgesteld. Achter de bewegwijzering naar 'alle kanten' zit de duif te broeden op een slordige hoop takjes. Buurman wijst naar links naar de werkzaamheden aan de damwand die steeds dichterbij komen. "Het kan snel gaan", zegt hij, "als die eitjes nu maar gauw uitkomen."

Verkassen?

"O jee, nu zie ik het ook", zeg ik. "Misschien kan de duif nog 'verkassen'? Maar ik weet ook niet hoe je dat aanpakt", zeg ik. Ondertussen kijk ik ook met een half oog de andere kant op, naar de berm. Daar hebben we met een heel stel bureu moole plantjes in gezet en ik vrees nu voor de metalen rijplaten die ze daarop zullen gaan leggen, ook vanwege het werk aan de walkant.

Diezelfde avond belt de buurman aan: "Ik zag de duif voeren", zegt hij, "de eitjes zijn uitgekomen". Ik loop met hem mee om te kijken maar weet niet zeker of dit nu juist goed of slecht nieuws is, verkassen zit er nu niet meer in voor de duif. Maar het kan snel gaan, heeft mijn altijd betrokken buurman mij verteld, en daar hoop ik dan maar op.

Leeg nest en rijplaten

Een paar dagen later vertel ik dit verhaal aan de Tante van het hele dorp. "Ik loop iedere dag over die brug", zegt zij, "en ik heb die duif niet zien zitten". Ik knik en zeg: "Zij zit er nu ook niet meer en ik weet niet of dat nu goed of slecht nieuws is. Hoe snel zijn duiven 'zelfstandig'?"

Zij kijkt mij aan als zij zegt: "Maar heb je wel gezien dat er allemaal kerkuilen vliegen in de schemer?" Ik had wel wat voorbij zien vliegen en zij vervolgt: "Die hebben denk ik een nest in de berm". "Dat is dan weer prachtig", denk ik.

"Duiven zijn pas na 30 dagen in staat voor zichzelf te zorgen", zegt mijn dochter met behulp van Google. Ik slik even. Maar in de ochtend erop zie ik de zwaluwen die spinnen bij mij van de kozijnen opeten terwijl zij laagvliegend langskomen. "Dat is dan weer win-win", veronderstel ik terwijl ik een grote bus zaad voor de berm in de kast zet, voor na de rijplaten.

In mijzelf denk ik: "Wat een wereld. Ik kijk honderd meter naar rechts. Ik kijk honderd meter naar links. En overpeinzingen over leven en dood liggen als het ware op mijn stoep."

Swanny Kremer

Dorpsborrel op 2e Paasdag: knus, gezellig en drukbezocht!

Wat een heerlijke middag was het weer in de Snuffelschuur! Ondanks de regen wisten heel wat dorpsgenoten de weg naar de inmiddels traditionele dorpsborrel te vinden. Met een drankje in de hand en een lekker hapje erbij werd er volop gekletst, gelachen en bijgepraat.

De sfeer was top, gemoedelijk en typisch Aimitls. Bedankt aan iedereen die erbij was en natuurlijk aan de Snuffelschuur voor de organisatie.

Op naar de volgende!

Even voorstellen

Bas – vrijwillig molenaar op Eben Haëzer in Enumatil.

Mijn naam is Bas Juk, 33 jaar oud en ik ben woonachtig Niezijl. Ik ben vader van twee jongens en in het dagelijks leven werkzaam als rijnschoolhouder in Groningen. Naast mijn werk ben ik vrijwillig molenaar en een grote liefhebber van molens.

Sinds oktober 2020 mag ik mezelf gediplomeerd molenaar noemen.

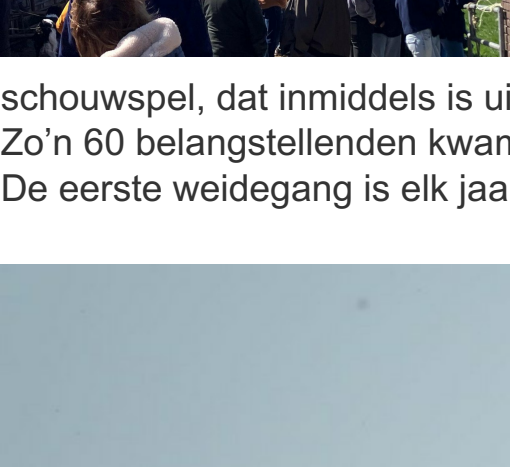
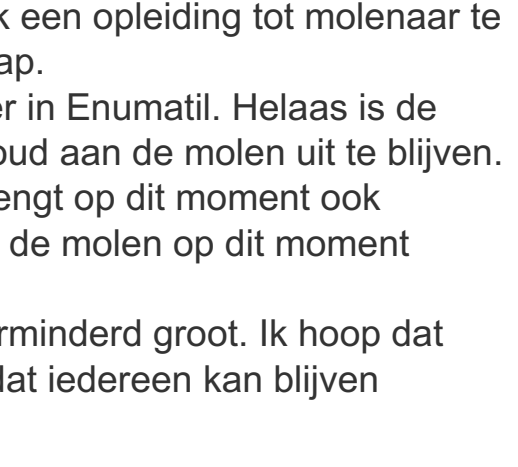
Mijn passie voor molens is ontstaan in mijn jeugd, toen ik in Uithuizen woonde. Vanuit het raam bij mijn oma thuis had ik prachtig uitzicht op de koren- en pelmolens "De Liefde" – toen nog bekend als "De Jonge Jan" – die rond 1993/1994 werd gerestaureerd. Die restauratie maakte

bijzondere indruk en legde de basis voor mijn voorliefde voor molens. Door de jaren heen heb ik veel molens bezocht en mijn interesse groeide. In 2018 besloot ik een opleiding tot molenaar te volgen, waarmee ik mijn liefhebberij kon omzetten in vakmanschap.

Sinds 2020 ben ik vrijwillig molenaar op korenmolen Eben Haëzer in Enumatil. Helaas is de molen de laatste tijd in een mindere staat geraakt en lijkt onderhoud aan de molen uit te blijven.

Dat maakt het niet alleen lastiger om actief bezig te zijn, maar brengt op dit moment ook veiligheidsrisico's met zich mee voor bezoekers. Om die reden is de molen op dit moment weinig tot niet open voor publiek.

Ondanks deze uitdagingen blijft mijn interesse voor molens onverminderd groot. Ik hoop dat molen Eben Haëzer spoedig weer in volle glorie kan draaien, zodat iedereen kan blijven genieten van dit unieke erfgoed.

Voorjaarsfeest in de wei bij familie Geertsema

Op zaterdagmiddag 5 april om klokslag 14.00 uur gingen de staldeuren wijd open bij de familie Geertsema in het Groningse landschap. Een bijzonder moment, want na een winter op stal mochten de koeien eindelijk weer de frisse buitenlucht in.

Onder luid geloei van enthousiasme renden de dames met vrolijke bokkenspongen de wei in. Het was een prachtig

schouwspel, dat inmiddels is uitgegroeid tot een jaarlijkse traditie bij Luuk en Petra Geertsema. Zo'n 60 belangstellenden kwamen een kijkje nemen bij dit feestelijke moment.

De eerste weidegang is elk jaar weer een teken dat het voorjaar écht begonnen is.

Historische foto 1941

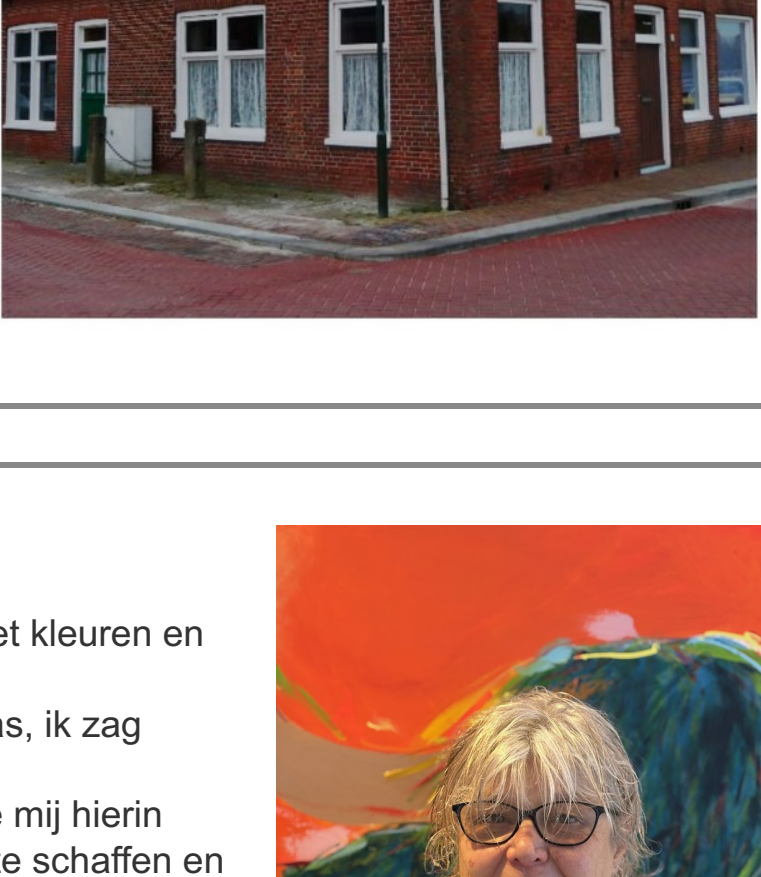
Visgezelschap poseert bij café Otter, Enumatil

Nog een vondst in De Melangeur, het personeelsblad van Tammes' chocoladefabriek aan de Peperstraat in Groningen: een los ingeplakte foto in het nummer van juli 1941 van de personeelsleden die deelnamen aan een onderlinge viswedstrijd in Enumatil. Winnars waren de heren H.J. Buurlage en B. Hermse. Waarschijnlijk zijn zij het, die je glunderend midden

vooraan ziet hurken. Volgens het bijbehorende verslagje deden 15 mensen mee aan de wedstrijd. Er staan echter 16 op de foto. Die ene persoon extra, dat zou wel eens de uitbater van het café op de achtergrond kunnen zijn, en zo ja, dan is dat waarschijnlijk de enige man met een pet op. Als enige heeft hij ook een gebuird hoofd. Mogelijk had hij ook wat vee en kwam daarom vaker buiten dan de arbeiders en kantoorfrikken van de chocoladefabriek.

In het bovenlicht rechtsachter staat de naam van de café-eigenaar: H. Otter. Die naam was van 1920 tot 1986 aan dit Enumatilster café verbonden. Maar al is dat niet meer in bedrijf, het staat er nog steeds bij de Enumatilster brug, met zelfs de gelagkamer uit die tijd.

Het interieur is hier te zien op een aantal foto's van de Rijksdienst voor Cultureel Erfgoed. De van boven ronde kast met flessen drank en glazen, de lage toog met tap, we kennen ze ook van andere oude cafés zoals die in Thesinge en Westerwijtwerd.

Bedrijf in beeld

Zo lang ik mij kan herinneren, ben ik altijd aan het kleuren en creëren geweest.

Of het nou met verf, klei of andere materialen was, ik zag overal wel iets in om mee te maken.

Ik heb ook het geluk gehad dat ik ouders had die mij hierin steunden en stimuleerden, door materialen aan te schaffen en

mijn gang te laten gaan in mijn creatieve processen. En dat gebeurde op verschillende vlakken. Ik maakte/vermaakte mijn kleren tot bijzondere, niet-dertien-in-een-dozijn-outfits en

mijn kamer had elke maand een andere indeling, kleur en inrichting.

Het was dus ook niet gek dat ik naar de kunstacademie wilde.

Na mijn MBO-opleiding in de jeugdzorg heb ik toelating gedaan bij Academie Minerva in Groningen.

HOERA, aangenomen! Lekker aan het werk met verf, klei en drukinkt.

Maar wat bleek: ik mocht helemaal niet op deze HBO zijn zonder HAV'O-diploma en moest helaas na een jaar stoppen.

Maar creatief bleef ik natuurlijk wel bezig, en naast mijn baan op de Heukelomstichting (tehuis voor blinde en slechtziende kinderen) bleef ik elk vrij uurtje tekenen, schilderen, kleuren, borduren en uiteraard: mijn kamer veranderen.

We waren inmiddels verhuisd naar Enumatil en ik had in de huiskamer een hoekje waar mijn schildersezal stond.

Nadat mijn dochters waren geboren, bleef ik toch het idee houden dat ik de kunstacademie moest hebben. Dus heb ik mijn HAV'O-diploma gehaald en me opnieuw aangemeld bij Academie Minerva in Groningen.

En wederom: aangenomen!

Immiddels waren er al heel wat jaren verstreken (14 jaar verder) en had ik mijn eigen stijl ontwikkeld. Ze konden me eigenlijk niet meer kneden.

Naast het feit dat ik het ook geen goede opleiding vond en alles zelf moest bekostigen, heb ik na anderhalf jaar besloten om te stoppen en verder te gaan op de manier waarop ik eigenlijk al bezig was.

Het hoekje in de huiskamer werd een slaapkamer, nadat de dochters uitgevlogen waren, en uiteindelijk heeft John een heerlijke atelier voor mij gebouwd in onze tuin.

Ik genoot er van schilderen en tekenen, maar merkte ook dat ik kinderen erg leuk vond om te doen.

Met mijn werk ben ik bij verschillende uitgevers terechtgekomen. Het bedrijf Textcase zag wat in mijn werk en daar heb ik verschillende kinderboeken voor geïllustreerd.

Met mijn schilderijen ben ik naar verschillende meubelzaken gegaan en zo heeft mijn werk vele jaren bij VESTA in Groningen gehangen.

Dit heb ik allemaal op eigen initiatief gedaan. Dat vond ik ook een gemis bij Minerva: er werd niets gedaan met het verkopen van je werk.

Wellicht was dat in het laatste jaar aan de orde gekomen, maar wat dat betreft heb ik echt alles zelf moeten ontdekken en leren: het bijhouden van je administratie, en het zoeken van een podium voor je werk.

Toen ik op een dag bij Jansen & Jansen op de Grote Markt in Groningen twee mannen hoorde praten dat ze iets met kunsten wilden gaan doen op de bovenverdieping,

mengde ik mij – brutaal als ik ben – in het gesprek en zei dat ik kunstenaars was en graag met hen wilde brainstormen.

En zo heb ik een groep kunstenaars bij elkaar gekregen en hebben we een prachtig concept neergezet boven Jansen & Jansen: Kunst en Kunst.

We hadden daar een prachtige ruimte, maar helaas werkte dat niet goed: het publiek moest via een trap naar boven en het was niet vanaf de straat te zien.

Dus gingen we op zoek naar een andere locatie. Die vonden we in de Folkingestraat in Groningen, waar we 15 jaar een hele leuke kunstwinkel hebben gehad.

Het was een heel goed concept: er waren ongeveer 20 verschillende disciplines, dus voor iedereen was er wel iets dat aanspreekt.

Het was laagdrempelig, tegenover het feit dat galleries vaak hoogdrempelig zijn.

Dat was ook heel duidelijk mijn boodschap in dit idee: kunst moet voor iedereen zijn.

Ook hier was ik de drijvende kracht (goeroe, haha) en heb dit samen met een vaste kern kunstenaars met veel plezier gedaan.

Maar helaas was de huur haast niet meer op te brengen, samen met andere vaste lasten, en moesten we stoppen met de kunstwinkel.

Dus heb ik het winkeltje in mijn atelier gemaakt, waar je langs kunt komen op afspraak of gewoon even binnen kan lopen bij aanwezigheid.

Nog steeds geniet ik met volle teugen van mijn werk en ben ik op zoek naar een vast podium naast mijn atelier.

Zo heb ik met een vaste kern ook pop-up-kunstwinkels gehad, maar dat is niet echt ideaal. Dus blijf ik op zoek naar iets bijzonders — en koop ik elke maand een staatslot om ooit een pandje te kopen.

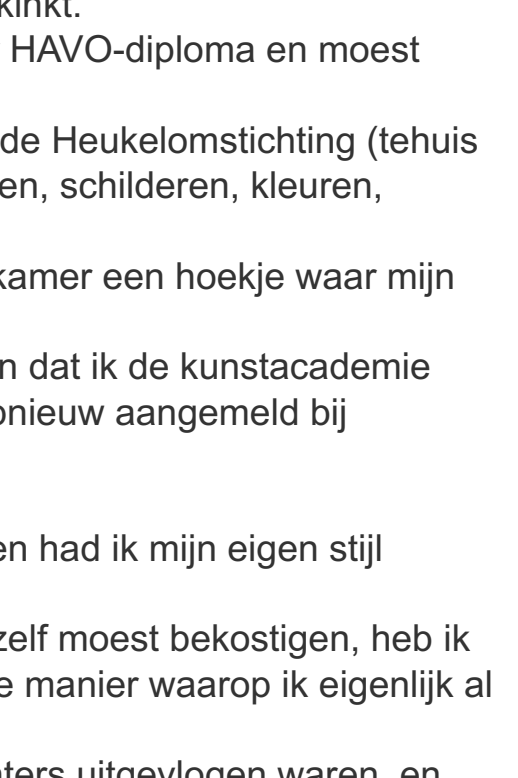
Want helaas zijn de huren niet te betalen. En dat is best wel jammer, want elke stad ziet er tegenwoordig hetzelfde uit, met alleen maar grote ketens en weinig leuke, bijzondere winkeltjes meer.

Wil je meer zien of weten van en over mijn werk? Welkom!

Er is altijd nieuw werk te zien en je kunt bij mij leuke kleine kunstcadeautjes kopen.

Ook werk ik in opdracht — weliswaar in mijn eigen stijl.

En je kunt met vrienden, familie of collega's een workshop bij mij doen.

Trijnie Wubbolt

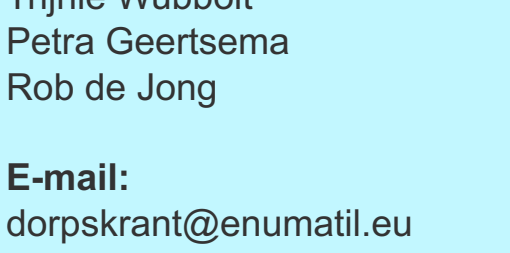
Molenpad 14

9812 PG Enumatil

Mobiel: 06 121 67352

Website: www.trijniewubbolt.com

E-mail: trijniewubboltkunst@gmail.com

Herinnering: Finale Eurovisie Songfestival in de Molen!

Nog even en het is zover!

Zaterdag 17 mei, vanaf 20:30 uur zien we jullie graag in **De Molen** voor een avond vol muziek, gezelligheid en prijzen!

Gratis koffie en thee

Bier en wijn voor €2,50

Frisdrank voor €2

☐ Heerlijke hapjes van Tante Til

Maak kans op mooie prijzen door de top drie te voorspellen!

Trek je feestelijkste outfit aan en kom samen genieten van het grootste muziekspektakel van het jaar!

Groetjes,

Gineke en Swanny

Activiteitenkalender Enumatil

Redactie

Gineke Damsma

Trijnie Wubbolt

Petra Geertsema

Rob de Jong

E-mail:

dorpskrant@enumatil.eu

Website:

www.enumatil.eu

Belangrijke telefoonnummers

Algemeen Alarmnummer Politie, Brandweer, Ambulance

Bij direct levensgevaar **112**

Lijst van telefoonnummers voor niet-levensbedreigende situaties

Ambulance 050 - 312 30 40

Brandweer 088 - 162 50 00

Politie 0900 - 88 44 (lokaal tarief) Huisartsenpost 0900 - 92 29 (€ 0,10 per minuut)

Meld misdaad anoniem 0800 - 70 00 (gratis)

Dierenambulace Groningen 050 - 579 19 00

Storingsnummers

Elektriciteit/Gas 0800 - 90 09 (gratis, dag en nacht)

KabelTV en -radio 0900 - 18 84 (€ 0,10 per minuut)

Water tijdens kantooruren: 050 - 3 688 688 buiten kantooruren: 0800 - 020 20 13

Telefonische Hulpdiensten

Kindertelefoon 0800 - 0432 (iedere dag van 14.00-20.00 uur)

Korrelatie 0900 -14 50 (€ 0,15 per minuut) (ma t/m vr 09:00 - 18:00)

SOS telefonische hulpdienst 050 - 525 00 00 (lokaal tarief) 0900 - 07 67 (€ 0,05 per minuut)

Facebook

www.enumatil.eu

Deze e-mail is verstuurd aan [{{email}}](#). • Als u geen nieuwsbrief meer wilt ontvangen, kunt u zich [hier afmelden](#). • Voor een goede ontvangst voegt u dorpskrant@enumatil.eu toe aan uw adresboek.

